

Kr., saa det vil altsaa efter de Forhold blive en meget beskeden Løn, der skal ydes vor Gesandt i Peking, naar han kun skal have 38,000 Kr. Dertil kommer endvidere et andet Spørgsmaal, nemlig om han vil kunne undvære en Vagt; de andre Gesandter i Peking have Gesandtskabsvagt, og det er en ret kostbar Historie. Nu har man altsaa faaet de to nævnte Selskaber til i 10 Aar at yde 24,000 Kr., altsaa i alt ca. $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. ere disse Selskaber gaaede ind paa at betale til Gesandtskabet i Peking. Efter min Formening er dette noget ganske uværdigt for Staten. Jeg tror ikke, man i noget Land i Verden kan opdrive Mage til Ordning af Gesandtskabsvæsenet som den, her foreslaas. Saa vidt jeg ved, gik der for nogle Aar siden Rygter i Rigsdagen om, at den daværende Udenrigsminister var kommen til Finansudvalget og havde spurgt, om han ikke kunde faa Lov til at ansætte en Greve som Gesandt et Sted i Europa; vedkommende danske Lensgreve var villig til at afholde Udgifterne selv. Saa vidt jeg ved, kom den daværende Udenrigsminister meget hurtigt ud ad Døren fra Finansudvalget; man bad sig fritagen for den Slags Ting. Jeg tror, man har den samme Anskuelse den Dag i Dag, og jeg mener, at for saa vidt den højtærede Udenrigsminister kan give os Anvisning paa Besparelser, f. Eks. ved at inddrage den ganske unyttige Gesandt, vi have i Wien og i Rom, saa vi sparede de 16,000 Kr., som denne Gesandt, saa vidt jeg husker, koster os, saa kunne vi forhandle om at anvende dette Beløb til en Gesandt i Peking. Eller hvis den højtærede Regering vilde gaa ind paa at afskaffe det efter min Formening højst overflødige Handelsministerium, vi have faaet! Naar vi se paa Finansloven, staar der, at Udgiften til Handelsministeriets Embedsmænd er 70,758 Kr. 33 Øre; og Foranstaltningerne vedrørende Handelen koste nøjagtigt 93,000 Kr., det vil altsaa sige, at Udgifterne til Embedsmændene ere omtrent paa Højde med de Udgifter, der ydes til selve Handelen og Søfarten. Jeg synes derfor, det er ganske urimeligt at opretholde et saadant Ministerium, og jeg tror ogsaa, at man i Handelskredse er ved at komme til Erkendelse af, at det er en fuldstændig forfejlet Spekulation at have et Handelsministerium. Hvis i det hele taget Regeringen kan gaa med til et eller andet Sted at spare et Beløb, saa man derfor kan ansætte den unge og, som det forsikres, ret lovende og energiske Adelsmand ude i Østen, er der efter min Me-

ning mere Rimelighed i at have en Gesandt i Østen end at have ham i en af de europæiske Storstæder.

Ivar Berendsen: Jeg maa begynde med at rette en praktisk Henstilling til den højtærede Udenrigsminister og til de øvrige Ministre, under hvilke Kommissioner i Øjeblikket sortere, nemlig, at Kommissionsbetænkningerne, der jo gennemgaaende trykkes hos den samme Bogtrykker som Rigsdagstidenden, ogsaa maa blive trykte i et saadant Format, at de kunne blive indhæftede i eller indbundne som Bilag til denne. Den for denne Sag meget vigtige Betænkning fra Diplomatkommissionen er bleven omdelt til Medlemmerne af Tinget, den Gang den blev afgiven. Jeg var ikke Medlem af Tinget den Gang, og da jeg skulde til at sætte mig ind i, hvad der stod i Betænkningen, fandtes den ikke nogetsteds tilgængelig her i Rigsdagen, hverken i Salen eller i Læseværelserne eller i Partiværelserne. Nu var det Søndag, da jeg skulde gaa Sagen igennem; Bureauet var lukket, og Biblioteket var lukket, og da det endelig lykkedes mig at komme ind i Biblioteket, er Ordningen der saa rationel, at det var mig, der dog har nogen Vane til at søge efter Bøger i et Bibliotek, ganske umuligt at faa fat i denne Bog. Jeg har først faaet den i Morges. Hvis derimod saadanne Betænkninger vare trykte i samme Format som Rigsdagstidenden, vilde Bureauchefen selvfølgelig, ligesom han gør ved de øvrige Betænkninger, lade dem indbinde sammen med Rigsdagstidenden, saa Medlemmerne let kunde finde dem.

Jeg skal med Hensyn til denne Sag holde mig udelukkende til Missionen i Kina, Oprettelse af en særlig og selvstændig Missionspost i Østen. Med Hensyn til Handelsattachéen skal jeg paa egne og paa mit Partis Vegne erklære mig villig til at lade hans Stilling gaa over til en fast Post.

Dette Spørgsmaal deler sig i Virkeligheden i tre, og det ene af disse Spørgsmaal har den højtærede Udenrigsminister paa en for mig besynderlig Maade gjort mere indviklet, end det egentlig behøvede at være. Det er Spørgsmaalet om Bekostningen. Det er, som jeg senere skal have den Ære at paavise, ikke første Gang, Rigsdagen staar overfor den Vanskelighed med Hensyn til Omkostningerne ved Missioner. Men Faren for, at vi, hvis vi nu gribe fejl, komme til at skabe et skæbnesvangert Præcedens, gør, at jeg